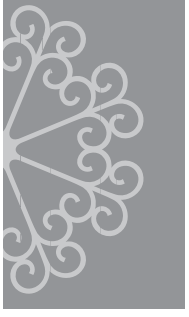

בית מדרש

392

בשבילי הפרשה

פרשת תצוה תש"פ

זמני כניסת השבת

Baltimore, MD	5:46
Brooklyn, NY	5:35
Chicago, IL	5:27
Johannesburg, S. Africa	6:14
Lakewood/Deal, NJ	5:36
London, UK	5:35
Los Angeles, CA	5:36
Manchester, UK	5:39
Monsey, NY	5:35
Montreal, Quebec	5:30
Passaic, NJ	5:35
Toronto, Ontario	5:55
Yerushalayim	5:05
Zurich, Switzerland	6:00

בשבילי הלכה

ע"י הרב הגאון מאיר צבי שפיצר שליט"א
הערות בעניני הלכה. הלכה למעשה יש לשאול לרב

תצוה פ' דבור קריאת מגילה

הנה בגמרא מגילה אמרו שנישים חייבות במגילה משום אף הן היו באותו הס. והראשונים הביאו מהב"ג דנישים אין מציאות אנשים במגילה, כי האנשים חייבים במקרא מגילה והנשים אין חייבות אלא בשמיעת המגילה. וכן כתב המ"ב שאשה המכרת לעמעה תבדל בלשון אשר קדשנו במצותנו וצונו לשמוע מגילה. ומעתה כתבו בעמק ברכה וכן ר' שלמה קלוגר שאם איש קורא המגילה, ואשה שמעה, והאיש לא נתכוון להוציא אותה, עדיין היא יוצאת כי אין לה מצות קריאה אלא מצות שמיעה, וא"צ כוונת משמיע. אך הקשה ב"ש"ת בית שלמה א"ח סי' י"ז דברמב"ם מפורש דאין דין מצוה הבא בעבירה בתקיעת שופר כי המצוה הוא בשמיעה ולא בתקיעה. והקשה לפי סברת ר' שלמה קלוגר, הלא ב"ה דף כ"ח ע"ב שהתוקע לאחר צריך שהתוקע מכין להוציא את השופר. ומפורש בברייתא נתכוון שומע ולא נתכוון משמיע, או נתכוון משמיע ולא נד כוון שומע, לא יצא עד שיתכוון שומע ומשמיע. ולפי ר' שלמה קלוגר הלא לדעת הרמב"ם לא יצטרך כוונת משמיע, וכמו בשמיעת מגילה. ומאה דצריך כוונת תוקע ששמע שהמשה מצוה הוא בתקיעה, אבל מהא דיוצא בשופר גזל משמע שמקרי המצוה בשמיעה, ואמאי נמא שהמשה מצוה בתקיעה. וליישב יש להקדים דב"ה דף ל"ג ע"ב אמרו דהא דכתיב בתורה יום תרועה, כוונת התורה לתקוע ג' פעמים תקיעה תרועה תקיעה. ומפורש בגמ' דהא דצריך ג' פעמים תרועה, המקור הוא כי כתיב ג' פעמים תרועה. והא דצריך לתקוע לפניה ולאחריה מפורש בגמ' כי מצינו בפ' בהר מצוה לתקוע גם ב"ח של יובל, ושם כתיב והעברת שופר תרועה בחר דש השביעי בעשור לחודש ביום הכיפורים תעבירו שופר בכל ארצכם. ומפורש בגמ' לשון והעברת משמע קול אחד בלי הפסק והוא תקיעה. וכיון דכתיב והעברת, ועוד פנים תעבירו, לומדים מכאן דצריך תקיעה לפניה ולאחריה. ומקשה הגמ' מנלן דגם ב"ה הדין כן, ומתרתת שהתורה הוסיפה בחודש השביעי, שיהו כל תרועות חודש השביעי זה כזה. וחיזקו בגמרא דבמעשה התקיעה התורה מדמה ר"ה ליובל. והנה יובל המצוה בב"ד לכו"ע במעשה תקיעה ולא בשמיעה, וכמו שכתב הרמב"ם בספר המצוות מ"ע קל"ז, וכן מפורש בלחם משנה ריש הלכות שופר. וברדב"ז כתב דביובל באמת אמרו הברכה בנוסח אחר שאמרו לתקוע בשופר. וכנראה טעם הרמב"ם בזה כמ"ש בפ"י מיובל ה"י שעיקר המצוה מתחיל בב"ד, ורק אחר תקיעת ב"ד יש מצוה לכל ישראל, וע"ש ברדב"ז דתקיעת ב"ד הוא חלק ממצות ספירת חמשים שנה. וכמו דספירת שנים המצוה בפה ולא בשמיעה, כמ"כ מצוה על הב"ד לתקוע בשופר. ולכא' פשוט א"כ דביובל בשופר גזל אין יוצא, ומשום מצוה הבאה בעבירה. והנה לפי הרמב"ם תקיעת הרמב"ם מחלק בין ר"ה שהמצוה בשר מיעה יובל שהמצוה בתקיעה, ואילו בגמרא דרשו מדכתיב בחודש השביעי, שיהו כל תרועות חודש השביעי זה כזה. ונראה שהרמב"ם ס"ל דהא התורה אמרה שכל התרועות דומים ול"ז היינו לענין מעשה התקיעה, דבזה איירי בפיסוק ובמרא דכתיב והעברתם, לנשות מעשה תקיעה, ול"ז אמרה תורה בחודש השביעי, שיהו כל תרועות חודש השביעי זה כזה. ומעתה, אף דקיום המצוה ב"ה הוא בשמיעה, אבל מפיסוק זה ילפינן שהמעשה מצוה צריך להיות דומה ליובל, ויובל בודאי המעשה הוא בתקיעה. ולכן לענין כוונת התוקע להוציא, דזה חלק ממעשה המצוה, בזה לומדים מיובל דצריך מעשה תקיעה, עם כוונה להוציא. אבל לענין מצוה הבאה בעבירה אין תולה על מעשה המצוה אלא על קיום המצוה, ולענין זה באמת חלוק ר"ה מיובל, ובר"ה יוצא בשופר המול כי אין כאן דין מצוה הבאה בעבירה. ומיושב בזה בק' הבית שלמה.

הערות ותגובות בלש"ק או באנגלית יתקבלו ברוצן במייל
bishvil@themir.org

דברי הנהגותינו

ונתת על חשן המשפט את האורים ואת התומים והיו על לב אהרן (כח, ל)

במדרש (שמ"ר ג, יז): אמר רבי שמעון ב"ר יוסי הלב ששמח בגדולת אחיו ילבש אורים ותר מים, שנאמר 'והיו על לב אהרן' (הביאו התנחומא בפרשתנו).

כששלח הקב"ה את משה לדבר אל פרעה שיוציא את ישראל ממצרים, חשש משה שמא יהיה אהרן מיצר על כך, אמר לו הקב"ה 'וראך ושמח בלבך', וכך אכן היה. ואיתא במדרש (שם) שמחמת סירובו של משה ללכת אל פרעה איבד את מעלת הכהונה והיא ניתנה לאהרן ששמח בלבו על שדיבר ה' עם משה.

דברי הימים

זכור את אשר עשה לך

רב ברכה לידידי הרב הנכבד יקר ונעלה איש רוח וכו' מוה"ר אלחנן יוסף הערצמן שליט"א

אחדשה"ט. קבלתי את החוברת זכרונות מימי שילוחנו. תודה לו בעד זאת, כי נזכרתי על ידה מעט מהע בר, ונזכרתי מהחסדים אשר ההשגחה העליונה הראתה לנו לדעת אשר היא עושה תמיד עם האדם.

מי יתן אם היה נמצא מי אשר בידו ובי כולתו לעשות חיבור גדול מכל הרפתקי אשר עברו עלינו, אשר לא יספיקו הפה והעט לספר ולכתוב, ההשגחה והניסים אשר עשה עמנו השי"ת.

כמה עצות וסיבות הזמין השם יתברך על דבר נסיעתנו ממיר לויילנא, ואחר-כך מוילנא לקייידאן — ליטא, ואחר-כך הפ' לאים הגדולים השגת הרשיונות. ועיקר הפלא הגדול אשר אין להבין, שנתנו לנו הרוסים רשות לנסוע כפי רצוננו, אשר זאת לגמרי היפוך טבעם וחוקם, ועוד יותר לרומם אותנו להחשיב אותנו בתור תיירים, החליפו משפטם והנהגתם, במ' בית מדרש - בשבילי הפרשה של ישיבת מיר ירושלים

וצ"ב: איתא במדרש (ילקוט תהלים פה) 'חסד ואמת נפגשו צדק ושלוש נשקו' – חסד זה אהרן, אמת זה משה, צדק זה משה, שלום זה אהרן (ע"ש). הרי שאהרן היה כולו שלום וחסד, א"כ כיצד עלה על דעתו של משה שיהיה אהרן מיצר על שדי בר אתו ה'?

אומר הסבא מסלבודקה צדוק"ל: למדים אנו מכאן את כוחות הנפש שבאדם, שעל אף מעלותיו של אהרן חשש משה שמא בתוך נבכי נפשו יהיה צער כלשהו על שלא זכה למדרגה האלקית שזכה משה.

אמנם הקב"ה שראה את המעלה היתרה באהרן ששמח שמחה אמיתית בזכיותו של אחיו משה, והתרומם מעל כל זיקה של של קנאה וצער. בזכות מידה מופלאה זו זיכהו הקב"ה בלבישת האורים והתומים כדברי המדרש.

קום אשר שולחים בעד חטאים כאלו לסיביר, היטיבו עמנו, אשר הם בעצמם אינם יודעים מה היה עמם, כענין שנאמר "פלגי מים לב מלך ביד ה' אל כל אשר יח פוץ יטנו" (משלי כא, א).

וענין יפאן הלא זה תקופה בפני עצמה, וענין שנחאי הלא הוא חיבור גדול.

מה לנו להאריך, הלא ניסים ונפלאות אין מספר עשה ה' עמנו. כדאי שיהיה כל אחד ואחד תמיד מזכיר לעצמו מה שעשה עמו השם יתברך ניסים עד אין שיעור.

ואם יש מי אשר מוצא בעצמו אשר בי כולתו לכתוב ענייני הנסים האלו באופן שיהיה מועיל לעצמו וגם לאחרים להשריש אמונה בהשגחה ובטחון בהשי"ת, כמובן עלידי דיבוק חברים יראי שמים ויודעי המלאכה הזו, הנה היה לי זאת לשמחה.

אבל איך שיהיה כדאי לאדם להיות זוכר זאת תמיד, ואם בידו להועיל בזה אף לא-חרים מה מאד גדולה זכותו.

מברך אני אותי בכל טוב סלה, וכו'.

ידידו
יחזקאל לעוינשטיין
מכתב ברכה ממון המשגיח צדוק"ל
להגרא"י הרצמן על הוצאת ספרו 'נס ההצלה'

כל שאפשר לבקש רחמים ואינו מבקש נקרא חולה

אסתר מלכות (אסתר ה א). ואמרו ז"ל (מגילה יד ב) שלבשה רוח"ק קודם שנכנסה למלך. ואח"כ זמנה אח המן למשתה (אסתר ה, ד), ולמה עשתה כן, אמר ר"ש בן מנסיא [שם טו ב] שאמרה אסתר, אולי ירגיש המקום ויעשה לנו נס, וברש"י בפי' ב' ירגיש שאני צריכה להחניף לרשע זה ולזלזל בכבודי. ולמדתי שני דברים מדבריהם ז"ל, שיש מצבים שאפשר לאדם ללבוש מלבוש של רוח"ק, כמו שלובשים מלבוש ממש. שאי אפשר להכנס למלך אחרי ג' ימי תענית ולישא חן, במראה כזה, ומוכרח מצד חומר המצב להתגדל וללבוש רוח"ק, הא חדא. והשנית כמה גדול כח שבירת מידה של יחיד, להזמין את המן הרשע לסעודה, שזוהי שבירת המידות, לרש"י הנ"ל, ובכח של שבירת מידה של יחיד, להציל כלל ישראל כולו.

וכזה אמרתי בהיותנו במקלט במלחמת ששת הימים, שהיה אז מצב קשה ופגזים נפלו על הבנין, והיתה שם עגונה אחת שאמרה, רבש"ע אני מוחלת לבעלי שכבר שנים הרבה שברח ונשארתי עגונה, ואני מוחלת לו כעת את הבזיון הגדול שביזה אותי ואת הצער הגדול שהיה לי כל הזמן, אף אתה אב הרחמן מחול לנו.

ואמרתי ששבירת המידות של העגונה הצילתנו, יותר מתפילתם של בני הישיבה ומצעקת שמע ישראל וד' הוא האלקים מכל בני הישיבה. אף שדבר גדול עשו, אבל שבירת המידות של יחיד גדול מזה. כמו שלמדתי מהזמנת אסתר להמן וכמ"ש.

גם אמרתי מאמר ר' אמי (תענית ח א) אין גשמים יורדים אלא בשביל בעלי אמונה וכו', וא"ר אמי בא וראה כמה גדולים בעלי אמונה, מנין, מחולדה ובור, ומה המאמין בחולדה ובור כך, המאמין בהקב"ה עאכו"כ, הרי שבכח אמונה של אדם, נותן כביכול כח להקב"ה להיטיב עם הבריות. אשר ע"כ האמונה בהקב"ה היא תצילנו.

שביארנו הקרא "הצור תמים פעלו כי כל דרכיו משפט אל אמונה ואין עול" (דברים, לב, ד). הגם דמשפטי בני אדם ג"כ צריכים שיהיו בלי עול, כקושית הנצי"ב באור ישראל (כוכבי אור מאמר ג), ע"ש מה שכתב בזה.

ואף שיפה כתב, אנחנו נאמר בדרך אחרת, וגם זה אמת, דבמשפטי בני אדם רק החוטא עצמו נשפט, ואם חייב הוא, לא משגיחים כלל באחרים אם יסבלו מחיובו. לא כן במשפטי ה', אם ארור יצטער מחיוב הנאשם, קרוב או ידיד וכדומה, והאחר אינו מחויב לסבול הצער הזה, גם הנאשם ניצול, והו תמים פעלו כי כל דרכיו משפט וגו' וככתוב תהלים יט י: "משפטי ד' אמת צדקו יחדיו".

נמצא דשני דינים הם בחיוב תפילה, ראשית כפשוטו, שהחיוב מדיני תפילה, וע"ז אמרו ועל זה אמרו בגמרא [ברכות יב ב]: "כל שאפשר לו לבקש רחמים על חברו ואינו מבקש נקרא חוטא". והשני הוא שמחויב להצטער על חברו, שאפשר שצערו היה מציל את חברו, ואדם מחויב לעשות הכל להציל את זולתו.

אשר ע"כ א"ש הסתירה בחז"ל, דשפיר למד אברהם אבינו מנח שלא התפלל על פחות מעשרה צדיקים, שהתפילה אינה מועלת בזה. אבל זה רק מצד עצם התפילה, לא כן מצד זה שאפשר שיציל את זולתו במה שיכאב לו, ליכא כלל זה של עשרה צדיקים. ונח שלא כאב לו על דורו שפיר נקרא המבול על שמו, שהרי אפשר שהיה מצילם בצערי כאמור. לא כן אברהם כבר הצטער והתפלל הרבה על סדום, ואי"צ להתפלל יותר, דזה למד מנח כאמור, אשר על כן עלינו להתפלל מצד דיני וחייבי תפילה כמו שאמרנו, ומצד דין השני להצטער ולהשתתף בצערן שד' יחון אותם כאמור.

עוד אמרנו דאחרי ג' ימי הצום - ותלבש

אסתר אמרה למרדכי: "לך כנוס את כל היהודים וצומו עלי ואל תאכלו ואל תשתו שלשת ימים לילה ויום וגו'" (אסתר ד, טז), הרי זה תענית ציבור ג' ימים לילה ויום, ודוחה יו"ט ואכילת מצה (עי' מגילה טו, א ורש"י שם). ועל כרחך שזו עצה בדרך הטבע, דאל"כ לא דחי מצות אכילת מצה, עיין פיהמ"ש (יומא פג, א).

והבאנו דהמבול נקרא על שמו של נח, הגם שמסר נפשו על מי שהיה אתו בתיבה (עי' תנחומא נח ט), אבל כיון שלא התפלל על דורו נקרא על שמו.

וכעת נוסיף בזה, דהגם שלא היה בדורו עשרה צדיקים, ולא היתה תפילתו מועילה, שהרי ממנו למד אברהם, מדלא הגן זכותו על דורו, ולא התפלל על פחות מעשרה צדיקים בסדום, (עי' בראשית רבה פמ"ט י"ג ורש"י בראשית יח, לב) וא"כ למה נתבע נח על שלא התפלל, אלא מדלא צעק נח על אבדן דורו על כורחך שלא היה כואב לו, דהכואב צועק מיסוריו אף שיודע שצעקתו לא תועיל לו מאומה, ומשום הכי נקרא המבול על שמו. ואולם אברהם אבינו כבר צעק הרבה (בראשית יח כג-לב), אלא שאילו אפשר היה שתועיל תפילה אף על פחות מעשרה צדיקים היה מתפלל יותר, וזה למד מנח, שאין תפילה מועלת על פחות מעשרה צדיקים, וא"ש הכל.

וראיה מאיוב שנידון ביסורים - יסורי איוב - מפני ששתק בהבה נתחכמה לו (שמות א י, סוטה יא א), אף שמחאתו לא היתה מועילה, וראיה מיתרו שלא מיחה אלא ברח (סוטה שם) אבל איוב שלא ברח ולא מיחה, על כרחך שלא כואב לו, נידון ביסורין - יסורי איוב. מידה כנגד מידה להראות לו שהכואב צועק אף שיודע שצעקתו לא תועיל לו וכאמור. וק"ו לתפילת רבים שודאי שתועיל, והחיוב גדול למאד כמש"נ.

ובאופן אחר קצת אמרנו, על פי מה

Elevating the Mikdash In Our Times

Harav Hagaon Yaakov Moshe Katz shlita

Parashas Tetzaveh discusses the mitzvah of *bigdei kehunah*. The *sefarim hakedoshim* explain that the fact that the people who do the *avodah* in the Beis Hamikdash wear clothes that are *לְתַפְאֶרֶת וְלִכְבוֹד* is a *remez* to the Zohar's teaching that *le'asid lavo*, for every mitzvah that we do, and for our *limud Torah* and *tikkun hamiddos*, we'll be *zocheh* that our *neshamah* will be dressed in noble clothing, just as the kohanim who served in the Beis Hamikdash dressed in *begadim* that showed the *kavod* and *yekar* of *avodas Hashem*.

We know that Aharon was *zocheh* to the *choshen* on his heart because of *וְרָאָה וְשָׂמַח בְּלְבוֹ* – when he saw that Moshe Rabbeinu was going to be the leader of Klal Yisrael, not only was he not jealous, he was happy for his brother. A heart that has beautiful *middos* gets to wear the *choshen*, the jewelry on the heart. And we all know that people who have beautiful *middos* are really the beautiful people in Klal Yisrael. They're the people we look up to and respect, and they're the people who have a special shine, a *hadras panim*. If that is true in our times, how much more so will it be true *le'asid lavo*. The true glory of a person is when he's *oved Hashem*, when he's careful about mitzvos, about not stealing, about *kedushas ha'adam*, about *limud Torah* and *middos tovos*, about *bein adam lachaveiro*. Those are the people who are really special people, and *le'asid lavo* Hashem is going to dress them with beautiful *begadim* to show the beautiful *maalah* that they were *zocheh* to in *avodas Hashem*.

The Gemara (*Gittin 7*) cites a *passuk* in Yechezkel (21) in which Hashem calls Tzidkiyahu a *rasha* because he didn't listen to Hashem – Hashem told him to surrender to the Bavlaim and instead he went to war with them. The result would be that *הַסִּיר הַמְצַנְנָת וְהָרִים הָעֵטֶרָה*, which Rashi and Targum Unkelos explain means that the *mitznefes* of the kohen gadol and the crown of King Tzidkiyahu would be removed, because of their actions.

The Gemara adds another explanation, that the crown mentioned here refers to the crown on the head of *chassanim*. A crown shows *chashivus*, the stature of a person.

The Gemara then relates that the *malachim* asked Hashem how this could happen to Klal Yisrael, who said *naaseh venishma* and merited the crowns that showed their *chashivus*. How could they now be losing those crowns in *galus*?

Hashem answered, as it says in the continuation of the above *passuk*, that they "lowered that which was high and raised that which was low, and they placed a *tzelem* in the *heichal*."

As long as Klal Yisrael gives honor to Hashem, to the *makom hamikdash*, to the *batei kneisios* and *batei midrashos*, and to the Torah and mitzvos, Hashem elevates us and grants us all the *maalos*. But when they placed a *tzelem* in the *heichal*, degrading that which was holy and elevating that which was lowly, they lost the crown of their humanity and the beauty of a human being.

Although in our times we don't have a Beis Hamikdash, there are still many ways to place a *tzelem* in *heichal* – for instance, if we go into the *batei kneisios* and the *batei midrashos* and speak *dvarim beteilim*, or if we bring our phones with us and answer them. Sometimes you can even see people reading magazines in a *makom kadosh*! That shows a lack of sensitivity for what a shul is.

Once, when I was visiting America, I was davening in a shul in Long Island, when suddenly I felt something crawling up my leg. I looked down and saw a little cute kid holding a toy dinosaur, which he was moving up my foot. "A monster is eating the rabbi from Israel!" he announced. I wasn't going to tell him to stop, but I figured I'd say something to his

father. Someone pointed out his father to me, and he was standing at the side schmoozing with his friends. So I thought to myself, what can I expect from this kid? He sees his father coming to shul and schmoozing away in middle of davening – of course he brings his toys, of course it's not a *makom kadosh* in his eyes. If this is the way the father treats the shul, what chance does the child have?

The child's yarmulke said "New York Islanders" (which is the name of a hockey team, for those who don't know), and I was thinking that the reason we put a yarmulke on our heads is to remember that the Shechinah is above us. But what does this child have on his head, above him? The New York Islanders. And when this boy grows up he'll have a girlfriend knit a yarmulke for him and he'll put it on his head and instead of thinking about Hakadosh Baruch Hu, he'll think about his girlfriend. That's not putting a *tzelem* in the *heichal*? That's not taking things that are so *kadosh* and meaningful and using them for something else?

The Mikdash Within

And what about our houses? We have the power to turn our homes into a *beis Hashem*: שְׁבִיתִי בְּבֵית ה' כִּל יָמֵי חַיֵּי. But what do we bring into our homes? We bring in smartphones, where we can watch movies *chas v'shalom* and other goyishe things. Nebach, you walk into some houses and they have loads of goyishe books that contain such *nivul peh*; it's embarrassing to see what's in the books. And they listen to goyishe music, where the words themselves are such a *tzelem*, so low. How could we bring this into our houses or our cars? What they're talking about is so inappropriate.

Do we bring tefillos into our houses? Do we say Tehillim for our children, that they should be successful? Do we establish *limud hatorah* in our houses, or do we put a *tzelem* in the *heichal*?

The *avodah zarah* of our times is not the *avodah zarah* of the past – it's the *gashmiyus* of Olam Hazeh, which we worship, and to which the Gaon sees an allusion in the term עגל הזהב. Do we have *tzelem* in our homes, or are our homes places of Torah and *kedushah*? When you walk into a house, do you get the sense that Torah and *avodas Hashem* are important, or do you see something else?

Every person is a *mikdash me'at*, and the *Nefesh Hachaim* says that our heart is the *kodesh hakodashim*. When we think about certain things that aren't *kadosh*, are we placing a *tzelem* in the *heichal*?

Titus brought a *zonah* and was *mecharef*; it's hard to say it from our mouths. But are we bringing a *tzelem* into our *heichal*, our *kodesh hakodashim*? Or are we filling the holy heart and mind of a *Yid* with *divrei kedushah*, with good *middos* and *mitzvos*? What are we putting in our *heichal*?

When we honor Hashem and fill our hearts and minds with *divrei Torah* and *middos tovos*, when we think about other people, when we're good to people, when we keep the Torah and *mitzvos* – then we're *zocheh* to a beautiful crown, to the *kesser ha'adam* that makes people special both in this world and *le'asid lavo*. Then, the beauty of the person will be unbelievable. There isn't a brand name company that will make nicer clothes, and there isn't a custom sheitel that will be more beautiful than the crown that's on the head of someone who's *shpitz* in *avodas Hashem*.

That's the *remez* of the *bigdei kehunah*: to value *avodas Hashem*, the *kedushas ha'adam*, the *kedushah* of the *mikdash* and *beis haknesses*. Through that, we should be *zocheh* that Hashem should rebuild the *Beis Hamikdash* for us. When we give honor to His *mekomos hakedoshim* and His *mitzvos*, we'll all be *zocheh* to the beautiful clothes that are designated for people who always elevated Hakadosh Baruch Hu and His Torah and *mitzvos*.

This week's Bishvilei Haparsha is sponsored by:

SEBROW CAPITAL